

Arrest

nr. 110 204 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2013 heeft ingediend om (de schorsing van de tenuitvoerlegging en) de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van 28 januari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Rudi L. BEEKEN, die loco advocaat W. GOOSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Edda MATTERNE, die loco advocaat Carmenta DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 24 september 2008 een aanvraag in van inschrijving als studente. Op 31 januari 2009 werd verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart. Op 28 januari 2013 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing.

“Mevrouw diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als studente op 24/09/2008. Zij legde onder meer een inschrijvingsbewijs aan Groep T Hogeschool Leuven en een verklaring omtrent voldoende bestaansmiddelen voor.

Dienst Vreemdelingenzaken werd recent ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun heeft ontvangen van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Zij werd op 13/11/2012 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van haar huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen zij ter beschikking heeft. Overeenkomstig artikel 42bis § 1, beschikt de minister of zijn gemachtigde immers over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Mevrouw tekende ons schrijven op 29/11/2012 waarna zij nog 1 maand de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen. Zij legde daarna een verklaring van SYNTRA Limburg dd.27/10/2012 voor dat zij ingeschreven is voor een dagopleiding toegepaste elektronica die loopt tot juni 2013, enkele overschrijvingsformulieren voor de betaling van een ziekenfondsbijdrage, een kopie van haar SIS-kaart en bankuittreksels waaruit de storting van leefloon blijkt door het OCMW.

Uit het dossier blijkt dat betrokkene beroep heeft moeten doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien en dit zeker reeds van 16/01/2012 tot 17/08/2012. Betrokkene legt echter geen enkel bewijs voor van haar huidige bestaansmiddelen of een verklaring dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Omdat betrokkene niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4 van de wet van 15/12/1980, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15/12/1980...

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

“Eerste middel: onwettigheid door schending motiveringsplicht en schending van de zorgvuldigheidsplicht.

1. Aangezien de verwerende partij stelt dat verzoekende partij minstens van 16/01/2012 tot en met 17/08/2012 steun trok van het OCMW; Dat dit onjuist is; Dat zij slechts steun trok van 19 maart 2012 tot 1 juli 2012; Dat de studie van het dossier door de verwerende partij manifest onzorgvuldig is gebeurd; Dat men bezwaarlijk afdoende kan motiveren wanneer men zich baseert op onjuiste feiten;

2. Aangezien de verwerende partij meent dat verzoekende partij beschikt over onvoldoende bestaansmiddelen; Dat uit de bijgebrachte rekeninguittreksels het tegendeel blijkt; Dat zij voldoende inkomen geniet en zelfs over spaarcenten beschikt; Dat ook een substantiële belastingteruggave in aantocht is, zo blijkt uit de bijgebrachte stukken; Dat het duidelijk moge zijn dat de korte periode van OCMW-steun slechts de uitzondering was die de regel der zelfstandigheid bevestigt; Dat haar vriend overigens de huur van haar studentenkot betaalt, zodat deze kost alvast niet door verzoekende partij hoeft te worden gemaakt; Dat het dus niet correct is te stellen dat verzoekende partij niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen; Dat de verwerende partij haar motiveringsplicht opnieuw schendt;

3. Aangezien de verwerende partij nalaat om navraag te doen naar de inkomsten van verzoeksters vriend; Dat men gezamenlijk gemakkelijk genoeg inkomsten heeft; Dat de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht opnieuw schendt; Dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd wegens schending van de zorgvuldigheidsplicht; Dat evident ook de motivering op basis van onjuiste feitelijke gegevens onmogelijk afdoende kan zijn; Dat de bestreden weigeringsbeslissing onvoldoende door de hoger vermelde motivering gedragen wordt, zodat onderhavige motivering niet afdoende is (Cass., 3 februari 2000, <http://www.iuridat.be/cgiuris/ium.pr>); Dat de schending ervan de beslissing onwettig maakt (schending art. 149 G.W. en artt. 2 en 3 Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen), zodat het behoort dat de bestreden beslissing teniet gedaan wordt; Dat zowel de formele als de materiële motiveringsplicht geschonden werd, zodat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd;”

2.1.2. Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing zou zijn gebaseerd op onjuiste feiten en brengt rekeninguittreksels bij, waaruit zou blijken dat ze over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Waar verzoekster verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 van de Grondwet, volstaat de vaststelling dat noch de rechtspraak over de motiveringsplicht inzake rechterlijke beslissingen, noch het artikel 149 van de Grondwet evenwel toepasselijk zijn op administratieve beslissingen. Deze verwijzingen kunnen bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd (R.v.St. nr. 150.529, 21 oktober 2005).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 42bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3° bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Verzoekster diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als studente op 24 september 2008. Zij legde onder meer een inschrijvingsbewijs aan Groep T Hogeschool Leuven en een verklaring omtrent voldoende bestaansmiddelen voor.

Uit het administratief dossier blijkt dat de dienst Vreemdelingenzaken werd ingelicht door de FOD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat verzoekster financiële steun heeft ontvangen van het OCMW. De situatie van verzoekster is dus geheel gewijzigd. Zij werd op 13 november 2012 verzocht aan de hand van een brief de dienst Vreemdelingenzaken in kennis te stellen van haar huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen zij ter beschikking heeft.

Overeenkomstig artikel 42bis § 1, van de vreemdelingenwet beschikt de minister of zijn gemachtigde over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Verzoekster tekende voornoemde brief op 29 november 2012 waarna zij nog een maand de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen. Zij legde daarna een verklaring van SYNTRA Limburg van 27 oktober 2012 voor dat zij ingeschreven is voor een dagopleiding toegepaste elektronica die loopt tot juni 2013, enkele overschrijvingsformulieren voor de betaling van een ziekenfondsbijdrage, een kopie van haar SIS-kaart en bankuittreksels waaruit de storting van leefloon door het OCMW blijkt.

Uit het dossier blijkt dat verzoekster beroep heeft moeten doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien en dit zeker reeds van 16 januari 2012 tot 17 augustus 2012. Verzoekster legde echter geen enkel bewijs voor van haar huidige bestaansmiddelen of een verklaring dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Bovendien blijkt uit de kritiek *“Dat zij slechts steun trok van 19 maart 2012 tot 1 juli 2012; Dat de studie van het dossier door de verwerende partij manifest onzorgvuldig is gebeurd”* dat verzoekster bevestigt dat zij beroep heeft moeten doen op financiële steun van het OCMW. Zij toont niet aan dat het vermelden van andere data tot een andere beslissing zou hebben geleid, aangezien zij het feit dat zij OCMW-steun heeft ontvangen, niet ontkent.

In zoverre verzoekster betoogt dat de gemachtigde zich op onjuiste feiten zou gebaseerd hebben, merkt de raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster naar aanleiding van een woonstcontrole heeft verklaard van 16 januari 2012 tot 17 augustus 2012 een leefloon te hebben ontvangen. Verzoekster kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zich op onjuiste informatie heeft gesteund.

De Raad laat voorts gelden dat verzoekster niet voor de eerste maal in onderhavige procedure stukken kan voorleggen, ter staving van het feit dat ze wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007). Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoekster, nadat werd vastgesteld dat verzoekster zeven maanden (naar haar eigen verklaring van 16 januari 2012 tot 17 augustus 2012) leefloon zou hebben ontvangen vanwege het OCMW.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster door de gemachtigde werd uitgenodigd om binnen de maand alle relevante stukken voor te leggen in het kader van haar verblijfsrecht. Het komt aan verzoekster zelf toe om hierbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekers mondelings dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen of een nuttige wijze naar voor te brengen.

De gemachtigde handelde na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

“Tweede middel: machtsoverschrijding en schending van de wet. Aangezien verzoekende partij Bulgaar is en dus Europeaan; Dat zij recht heeft op vrij verkeer van personen; Dat de verwerende partij haar macht overschrijdt en art. 42bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schendt door aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen;”

2.2. Verzoekster verwijst naar het feit dat zij een Unieburger is, en aldus recht zou hebben op het vrij verkeer van personen. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou artikel 42bis van de vreemdelingenwet geschonden hebben, door een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster af te geven.

De Raad laat gelden dat verzoeksters kritiek juridische grondslag mist.

Verzoekster kan niet worden gevolgd in het betoog dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen worden afgegeven, louter omwille van het feit dat zij “Bulgaar is en dus Europeaan” is en derhalve zou moeten kunnen genieten van het vrij verkeer van personen.

De bestreden beslissing verwijst in de aanhef uitdrukkelijk naar artikel 54 van het vreemdelingenbesluit, dat als volgt luidt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies, van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, bevel om het

grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Het eerste lid van artikel 7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de van de vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier .

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC